

Літературна студія «Спалах»

Спалах

*Збірник поезії та прози студентів
Львівського поліграфічного коледжу УАД
за 2008 рік*

Випуск 1

Львів – 2008

Спалах : збірник поезії та прози студентів Львівського поліграфічного коледжу УАД / уряд. Л. М. Хомчак.
— Вип. 1. — Львів : ЛПК УАД, 2008. — 76 с.

До першого випуску щорічного збірника “Спалах” (у перспективі) увійшли найкращі твори студентів різних спеціальностей ЛПК УАД, членів літературної студії “Спалах”. У пропонованому виданні репрезентовано літературний доробок лише тих студентів, які знайшли у собі сміливість подати власні твори на суд читача.

Для викладачів і студентів ЛПК УАД та тих, які цінують художнє слово.

Дорогий читачу!

▣ Ти тримаєш у своїх
▣ руках унікальне видання, авторами якого

є твої ж ровесники — студенти нашого коледжу. Сподіваюся, після прочитання їхніх творів відчуєш те саме, що і я, — не просто естетичну насолоду, а й здивування. Досі запитую себе: як можна у 16 — 18 років ТАК писати, звідки у цьому віці таке глибоке філософське мислення, такі свіжі образи і тропи, такий оригінальний авторський стиль?

Зазначу, що до першого випуску збірника «Спадах» увійшли різні за рівнем літературного виконання твори. У одних — відчувається вправність руки справжнього майстра, у інших — простежується ще деяка невпевеність. Однак літературний доробок усіх авторів гідний уваги.

Ти ж, любий друже, читаючи збірник, зазирни у душу усіх авторів, у їхній духовний світ, навчися розуміти і сприймати їх такими, якими вони є. Пропонований літературний доробок ще раз переконає у талановитості української нації, криниця талантів якої, здається, є невичерпною.

Чи ж могла я пройти повз це СВІТЛО, не звернувши на нього увагу?

Звісно, знайдуться і такі, яким прочитане не сподобається. Проте вважаю успіхом уже те, що опубліковані твори дійдуть до сердець бодай кількох, а ще когось спонукатимуть узятися за перо. Тому впевнена, що вогник літературної студії «Спалах» горітиме надалі зі ще більшою силою, збираючи навколо нових «дизайнерів слова».

З любов'ю Л. М. Хомчак

РАЧЕК АНАСТАСІЯ

...Називай мене, як хочеш. Ім'я — це лише зайвий привід побудувати новісінький стереотип. Я ж вважаю своїм покликанням гнати геть стереотипи й правила. Прикидаючись сновидою, вечорами блукаю містом, ловлю рими в дзеркалах-плиточках... Дівчина із жовтою парасолею. Я — непередбачуваність. А хто ж я насправді? Лише химерна жителька свого міста, що вірить у янголів...

...Пишучи вірші, не називаю себе поетесою. Слова — наче намистинки, які я лише вміло нанизую на нитки метафор та порівнянь... Вірші — це клаптики снів, уривочки життя, сукупність думок та сказаних слів...

...Мій одяг та мої вчинки — це не один із безглузвих, проте ефективних методів привернути увагу до своєї персони. Це — лише зовсім неефективний спосіб втекти від сірої глевкої буденності та приховати себе, справжню.

Те, що постає перед твоїми очима, — це не я. Я — це те, що малює тобі твоя уява. Без неї ти сліпий...

І плакали ринви моїми печалями,
І небо плило під моїми ногами...
Вхопившись за повітря, я падала... Падала,
Плекала думки, що не стануть словами.

В розкислих калюжах шукала твого відображення —
Ти бачив крізь них тільки сірий асфальт.
А я? Я весь всесвіт похмурий там бачила
І чула, як жадібно скиглив старесенький альт...

Той звук застигав в пустоті переходів,
Був місцями розбавлений дзвоном монет.
Антрацитовий день полонив пішоходів.
А я? Звикла жити в полоні буденних тенет...

Навічно заснув той церковний годинник,
Що зливам весняним притулок давав.
Та мить, що її зупинив на світліні
Ще юний львів'янин — ти мене не кохав...

І заспане сонце кров'ю стікало,
І ринви сльози додолу впустили...
Був моїм, та тебе було мало.
І я собі іще одне крило пришила...

Горілим пір'ям пахло місто пополудню,
У переході пахло кремом для взуття...
Здалась. Я віддалась проклятим будням.
Пропала. Й тобі присвятила життя...

Примружилась. Відчула, як воно болить
Сплюндроване кохання, зіткане з туману...
Розговори імлу, якщо вона не спить!
Цей гомін за вікном — не дощ. Омана...

Прилип до пластикових скелець
Наш псевдодощ в галуззі бовванів...
Зацебеніла кров з поранених хурделиць.
Моє украдене кохання, зіткане зі снів,

Заклякло в мороці холодному й сирому.
Чолом до шибки я припала... Так болить...
Кохання — наслідок нервового синдрому.
Розговори імлу, якщо вона не спить!..

Тендітні цівочки квітневого дощу
Лизали лакові шкіряні туфлі.
Ковток твоєї слабкості — і відпущу...
Позичу твою силу волі. Поцуплю.

Не мій. І почуттів хрусталь на друзки!
Померла. Або просто розлюбила...
І пахне порошком від випраної блузки...
Він цілував. А я тебе хотіла.

Не мій. Розбила небо — дзеркало любові.
І протяги московських метрополітенів
В мені по тілу ллються замість крові...
І спричиняє кашель дим в легенях.

Не мій. Тобі моїм у цім житті не бути.
І ламані суїцидальні рими ревнощами ситі
В мені. Запам'ятовую твої солоні губи.
Не поетеса — полонянка однієї миті...

Давай вкущу тебе — і станемо вампірами...
Блукатимем у пошуках солонішої крові
Занедбанними темними трущобами-квартирами,
Істотами, які задля поживи на усе готові...

Давай зіграєм у Ромео та Джульєтту.
Помрем — і станем іменами в титрах...
Чи розплетемо вічності тенета
По невагомих часу нитках...

Давай стрибнемо із дев'ятиповерхівки,
Давай підкорим хмарочоси...
Давай жалобу позбираємо з бруківки
І стрічкою вплетемо в коси...

Давай на днину станем вбивцями —
Уб'єм стереотипи й спокій.
Вампірами, нічними кровопивцями
Шукатимем нових й нових утопій...

Давай усе повимикаєм. Світло теж.
Загубим імена — і нас не стане.
Ми, просто ніжності не вказуючи меж,
В солодку масу візьмем і розтанем...

Невже це все було несправжнім:
І сміх, і сльози, і усмішки?!..
Усе життя раптово виявилось фальшем!
Не викликай таксі. Підемо пішки...

Невже це все лише вистава?!
Усе життя раптово виявилось театром:
І сміх, і сльози, і усмішки... Браво!!..
Не ображаюсь. Навпаки, захоплююсь талантом...

Усі слова та вчинки щирі-щирі
Умить перетворились на брехню....
Я в нормі. Буду жити. Я у тебе вірю.
Забудь мене. Не забувай, що я тебе люблю...

Вже ранок. Ніч нарешті схаменулась.
Мелодія дощу — сумна готична меса.
Одного дня взяла й не посміхнулась
Тобі твоя печальна клоунеса...

Вона, мабуть, така єдина,
Дарма, що вже давно психічно хвора...
Хіба якась неправильна Мальвіна,
Яка чомусь не ходить на підборах...

Твого непрофесійного роману героїня
З тобою мріє померати.
Смішне та по-дитячому наївне
Її приречене кохання. Розстріляти!

Цілунки поза зоною досяжності. Пробач.
Твоя солоні кров — протиотрута...
І голосне твоє "Не плач!"
Розбавить концентрований рожевий смуток...

ЗИМОВИЙ ВІРШ

Я випадково зауважила, що ти гарненький...
Ловила язиком заплакані сніжинки,
Що, не пручаючись, вмирили потихеньку
В нечеснім та безглуздім поєдинку.

Малозмістовні, проте ніжні почуття
Застигли в атомах моєї крові.
Можливо, це кінець цього життя,
Можливо, це кінець чиеїсь щирої любові...

Бодлерові вірші переболіли,
Втомилась слухати Земфіру.
Я свої пафосні думки втопила
У склянці кислого кефіру...

СОНЕТ

Вона — ніхто, відлуння власного кохання,
Загублена чи зникла безвісті.
Вона — наївна полонянка сподівання
З подальшим виникненням наркотичної залежності.

Вона — анестезія змученому серцю.
Вона — ковток повітря в сірих буднях.
У неї власне сонце й персональне небо.
Зима, хронічний біль, випадкова застуда —

Це все, що в неї є іще, крім тебе
(Хіба химерна мрія — вмерти молодою).
Та їй давно уже пора на лікарняний!..

Які затерті на Кульпарківській всі тротуари!
Цукерки у пальто кишенях тануть...
Шкода, вона не вміє грати на гітарі...

Болить твоє солодке “На добраніч”,
Залите кавою міцною, чорною.
Блукають сні, у ситець вбрані,
Бетонною безсонною дорогою.

Вслухаюся у монологи білих пішаків.
Хто ми? Раби клітинчастого поля
У світі букв та дивних номерів...
Букет кривавих оксамитових магнолій.

Тобі... І не коханому, й не другу.
Болить твоє “Привіт” не досить шире.
Стискаю змерзлу твою руку —
Болить кохання, сповнене сатири.

ІСТОРІЯ

Історія мого смішного світу
Розтанула в буденності світанку.
Під гуркіт не нового панку
Мовчазна, ринула в бездонний вітер...

Історія, яку ви приховали,
Ні, швидше вберегли у собі,
Тікаючи від дивних власних фобій,
Ви у мовчанні всі слова вмивали...

А я була й лишаюся собою,
Історію вмальовуючи в рими.
Колись і ви були такими,
Носивши бас-гітару за спиною...

ТИ

Ти — сум. Я ж просто застудилась.
Ти — біль сміливий і відповідальний.
Ти — розповідь, що в почуттях згубилась...
Я — божевільна намальована реальність.

Ти — холод, що на дні зостався.
Ти — дощ в полоні мокрого асфальту.
Я — ніжність у твоїх гарячих пальцях,
Утомлена сумним життєвим фальшем...

Ти — страх, що впав в чийсь обійми,
Такі до болю рідні та жадані.
Я — святість вірних херувимів
Правдива, тільки не кохана...

РОЗПЛАКАЛАСЬ

Моє несезонне промокло взуття.
Розплакалась. Мабуть, не гріла байдужість...
У брудних калюжах шукав почуття
Ето-воу, який кимось всерйоз занедужав.

Натхнення сумним не буває.
Розплакалась. Мабуть, мене не існує...
Мені чогось не вистачає:
У сірій ніжності кисню бракує.

Ностальгія бездушних гірких поцілунків.
Розплакалась. Мабуть, не гріла байдужість...
Під ялинкою влітку шукав подарунків
Ето-воу, який кимось всерйоз занедужав.

НЕ МОЄМУ

Хтось знов втопився у думках,
Проливши погляд на рожевий сніг,
Хтось грів мою печаль в своїх руках,
Хтось безліч новизни в душі беріг...

Чиїмось застудженим голосом сказана фраза
Самотня й холодна по венах біжить.
І я вже на когось плекаю образу,
На того, ким серце таки дорожить.

Хворію не грипом, а кимось серйозним,
Дорослим і навіть уже не моїм,
Тим, в чиїм серці повітря морозне —
Я люблю когось саме таким...

ТКАЧ МАРІЯ

Про себе можу сказати
небагато: люблю подорожувати, мрію побувати в ба-
гатьох містах України та за її межами. Свої емоції та
враження завжди описую у віршах. Серед творів відо-
мих поетів мені подобаються вірші про природу. Ще
люблю читати, знаходячи в книгах щось нове та цікаве,
мріяти про подальшу долю героїв.

МІЙ ДЕНЬ

Я завтра встану рано-вранці,
Вберусь в свої зелені штанці,
Натягну шапку чи картуз —
І стану важний, як гарбуз.
Заткаю квіточку за вухо,
Заб'ю газеткою три мухи,
Нап'юся чаю й молока,
Запхну в кишеню огірка,
З рогатки вцілю у картину,
Зіб'ю я штори і гардину,
Запалю вогнище в кімнаті,
Зберу усі ляльки патлаті,
Щоб більше дошкулить сестрі,
І спалю їх усіх в вогні.
Зробивши з ліжка корабель,
Пливу шукать нових земель.
Щоб ефект моря кращий був —
На всю я крани увімкнув.
На острів стіл перетворивсь —
За мить я там отаборивсь.
Вазонок мамин (гарний, хай!)
Прикрасить цей незнаний край.
Рогатка буде за рушницю —
І на обід вполюю птицю.

Швиденько вилетів набій,
Та стався з світлом перебіій,
І замість птаха на обід —
Залишився на стелі слід.
На острові чудово жить:
Так непомітно час летить,
Шумлять у ванні досі крани,
А в голові на завтра плани,
Бо не пройде день просто так —
Збудую завтра я літак!

СОН

Навколо шафа, стіл, вікно,
Брудна підлога, ніж.
Для чого треба все воно,
Коли ти просто спиш?
Надворі тихо пада сніг
І мертва там зима,
І зупинився часу біг,
І тут тебе нема.
І бачиш ти у снах своїх
Рожевий яблунь квіт,
Трава торкається до ніг...
Такий чудовий світ!
А сніг кружляє тихо,
Як яблунь пелюстки,
Земля весною диха,
Вертаються пташки.
І вже не хочеш спати,
А хочеться надвір:
Співати і стрибати,
До неба і до зір.

ШЛЯХ

Він ішов, опутивши важко голову вниз,
Він не бачив прекрасний цей світ,
Відчував звідусіль лише бруд і лиш слиз
І шукав у цім світі свій слід.
Він ішов манівцями, уникаючи ширших доріг, —
Він лиш тільки шукав свою долю.
Довгі роки шукав, та знайти все ж не міг
І спинився у чистому полі.
Зупинившись, лише зрозуміти зміг те,
Чого в пошуках він не знайшов:
Бо ж писали колись і Шекспір, і Данте,
А він просто не тим шляхом йшов.
І відкрились йому його іскра й талант,
Йї на широкий він виїхав шлях,
А під ним — вороний його Росинант...
Він знайшов свою долю в літах.

ХОЧУ

Я хочу стати Кінгом-Конгом,
Щоб зверху на усіх глядіти.
Хочу поїхати у Конго,
На троні хочу посидіти.
Хочу купити пароплав
І Ейфелеву вежу,
Зробити на Ельбрусі став,
На морі розвести пожежу.
Я хочу з'їсти сім тортів,
І хочу лапок з жаби,
Пофарбувати всіх котів,
Не пропустивши й лапи.
Банани хочу їсти з пальми,
І з шимпанзе дружити,
І знати, де є газ, де гальма,
І біля моря жити.
Ще хочу з золота стільця,
І екзотичні квіти,
І пари хочу вже кінця,
Бо нудно тут сидіти.

РОЗПАЧ

Знов порвалася шкарпетка –
Пришию гудзик я на дірці.
Давня на столі газетка –
Роблю помітки на сторінці.
У склянці мінералки топлю
Свої гіркі й солоні сльози,
На кухні чашку чаю зроблю
Й посиджу так, не змінюючи пози.
І знову дощ періщить по вікні,
І темна ніч завісу вже спустила.
Так холодно, самотньо так мені:
Нас зараз двоє — я й квартира.
Ще зранку вимкнула мобільний:
Я не чекаю вже дзвінка.
У тебе — графік дня стабільний,
У мене — тиша лиш лунка.

ВОНА

Ти дарував мені троянду —
На пелюстках краплиночки роси.
Ми разом вийшли на веранду,
І не змогла я стримати сльози.
Мені ти клявся в вічному коханні —
Я тобі вірила і ніжною була.
Та не лише мені лунали ці признання —
За це тебе я прокляла.
Сьогодні ж знов прийшов до мене
І знову про любов розповідав,
І на руках у тебе було видно вени,
А поруч мене — гострий ніж лежав.
Ти був невдячний не лише зі мною,
Не лиш мені ти серце розбивав —
Тепер з цією незавершеною грою
Під мармуром тихесенько лежав.

ВІН

Червона кров тече рікою,
Холодний поруч ніж лежить...
За що була завжди такою?
Не можна було тобі жити.
Тебе кохав я нероздільно
І мучився багато днів,
А ти хотіла жити вільно,
І світ навколо твій радів.
Я плакав у безсонні ночі,
Я не жалів себе, не спав
І лиш твої чарівні очі
Перед собою уявляв.
Далека ти, як зірка в небі,
Така ж прекрасна й світла ти.
В зірках є іноді потреба,
Але тебе не досягти.
Я не хотів тебе ділити,
Щоб з іншими гуляла ти,
Давала шанс себе любити...
Тому мій ніж досяг мети.
Я тебе буду пам'ятати,
Ти в мому серці назавжди,
Навіщо було почуття топтати?
А над тобою будуть квіти лиш цвісти...

Свіжа чорна земля,
Троянди дві білі.
Я уже не твоя,
Я тебе розлюбила.

Невеличкий хрест дубовий,
Кущик ромашок білих:
Який краєвид чудовий
Для раптово батьків посивілих.

Чорна гранітна плита,
Дві дати, розділені рисою —
Від учора я трохи не та:
Моя доля скінчилась запискою.

ЖИТТЯ

Якби знаття
Про це життя,
Та вже немає вороття.
З життя ніякого пуття:
Чи це життя,
Чи це сміття —
Немає навіть каяття.
Для чого треба це буття,
Бо ж повмирили почуття,
Мов лиш народжене дитя?
А тут життя,
Горить життя
І не відходить в небуття.

Знов починаю новий ранок —
Він зовсім не цікавий.
Знов переживую сніданок
І п'ю холодну каву,
А потім що? Легке питання.
Я мушу поміж люди йти,
Там всі влаштовують змагання,
Усім щось треба довести.
Всі змушують до існування,
І скрізь є правила життя,
Тут відкидають всі старання,
Тут топчуть власні почуття.
І тільки крики «Брат за брата!»,
«Один за одного — гора!»,
А за кутком чекає страта,
Бо в кожного — своя нора.
«За гроші нас ніхто не купить!», —
Кричать державні діячі,
І кожен сотні тисяч лупить,
Вночі лиш справи ведучи.
А я сиджу й жую сніданок,
Стоїть холодна кава.
Хтось, починаючи цей ранок,
Гукне: «Не наша справа»...

МЕНСОВИЧ УЛЯНА

Я, Уляна Менсович, студентка спеціальності «Бухгалтерський облік». Однак, щоб заснути, — слоненят не рахую, та коли-небудь обов'язково спробую. У вільний час стараюся зайнятися чимось корисним, наприклад, танцями чи спортом. Вірші пишу тоді, коли мені хочеться. Подобаються люди, які дотримуються обіцянок і не обманюють. Дуже не люблю несправедливості. Життєве кредо: «Живи так, щоб не було надто боляче за марно прожиті роки!»

НАДІЯ ВМИРАЄ ОСТАННЬОЮ

Так, ми були з тобою разом,
Та все скінчилось в одну мить.
Я думала, що із тобою
Я зможу все життя прожити.

Та ця надія уже вмерла —
І ми з тобою розійшлись.
Я відчувала з першого моменту,
Що нам з тобою не зійтись.

Я знаю, що знайду того,
Який мене так покохає,
Як я кохала лиш тебе...
Та цьому вже не бути... Я знаю.

Та все одно життя триває,
І я ще зовсім молода,
Й моє ще серце покохає,
Хоч довірятиме не так.

МАМА

Та, що ростить нас і дбає,
Та, що опікується нами,
Та, що добра нам бажає —
Ця людина буде завжди з нами.

Вона красива й неповторна,
Вона одна для нас завжди.
Вона кмітлива і проворна —
Таку нам треба берегти!

Це її ласкаві руки
Мене до школи виряджають,
Отож, розвіймо всі ті муки,
Що їй серденько крають!

Моя матусю дорогенька,
Усі слова ці — лише Вам.
Моя Ви мила й солоденька,
Будьте завжди радістю нам!

ТИ

Твій голос — наче ліс шепоче
Про твої щирі почуття.
Твій голос — це струмок дзюркоче,
А слово — як швидка вода.

Твій подих — наче запах квітки:
Пронизує в саму глибіню.
Твій погляд — наче подих гілки,
Яка вдивляється у далечиню.

Твій дотик — наче промінь сонця,
Що зігрівала своїм теплом,
Що зразу огортає душу
Твоїм небаченим добром.

А ти — це мрія нездійсненна,
Яка не кидає мене.
Послухаю струмка дзюрчання —
І все-таки знайду тебе!

ЛЮБИ!

Люби — не думай ні про що,
Люби усе, що у житті було.
Люби — нехай не буде сліз,
Люби — нехай панує сміх.

Люби — якщо зима прийде,
Люби — якщо весна цвіте.
Люби й не забувай про квіти,
Люби разом з осіннім вітром.

Люби — коли життя цвіте,
Люби — коли життя пусте,
Люби — коли усе мина,
Люби — коли життя нема.

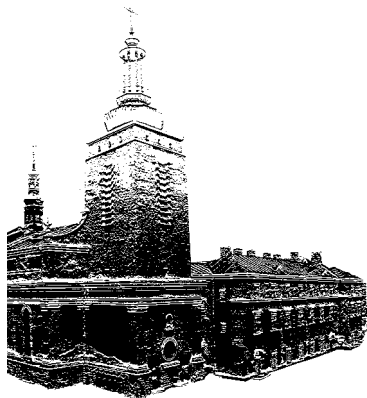
Люби, люби усе на світі!
Люби — якщо ти хочеш жити.
Люби — як Матінка-Земля,
Бо лиш любов — це є життя!

СВІТ ПРИРОДИ

Ми живемо, вчимося і працюємо,
І за всім цим не пам'ятаємо:
Довкола нас, огорнутий надією,
Є світ, який ми забуваємо.

Якби не він, не було б нас,
Якби не ми, не було б і його.
Існує він лише для нас,
А ми руйнуємо його.

Цей світ дарує радість нам,
Приваблює нас його врода,
Його багато тут і там,
А ймення має він — Природа.

КРАВЕЦЬ ОЛЕКСАНДРА

Друзі називають мене просто: Олеся. Я захоплююсь усім, зокрема люблю мандрувати Карпатськими горами, милуватися краєвидами, а особливо фотографувати їх. А загалом я чуйна, ніжна особистість.

Поезією захопилася, коли мені було чотирнадцять. Почала писати вірші під впливом пішої прощі до чудотворного місця в Зарваниці. Під час цієї подорожі я склала декілька маленьких віршиків на духовну тематику, які дали мені поштовх до написання інших. Тепер моя поезія є дуже різноманітною, бо пишу про все, що мене оточує, що відчуваю серцем. А серце моє відкрите для кожного, хто потребує підтримки чи просто дружби.

Цей душевний спокій,
Яким насолоджуємось ми,
Поринає в найтендітніші
Закутки нашого серця.
Наша душа побудована так,
Що ми інколи не можемо керувати нею.
Усі кричать, усі чогось хочуть,
А в серці залишається журба.
Ніхто навіть не задумується,
Що коїться, коли нам сумно.
Але бувають і такі моменти,
Коли хочеться радіти, проте щось
Не дозволяє нам, бо ми занурені
У такий незвичний безвимірний стан,
Який називається депресія.

У долонях ми тримаємо своє щастя.
Воно таке легеньке, як пір'їнка,
Неначе воно є, а деколи й нема —
Все залежить від нас самих.
Якщо ми його прагнемо, воно буде,
Але потрібно ще вміти прагнути.
Бо якщо ігнорувати все, то нічого не буде:
Ні щастя, ні нас самих.

Книжечка — це моє сонечко!
Якщо вона нова і пахне ще фарбою,
То хочеться гортати і перечитувати
Кожну сторіночку, кожен абзац.
Книжка — неначе нове джерело,
Яке витікає з чистих потоків.
І все найновіше та найчистіше аж до прозорості
Вливається у наш розум і нашу душу.

СЕЛЕЦЬКА ОКСАНА

Я народилась в мальовничому селі Дитиничі, що на Рівненщині. Тут я зростала, робила перші кроки, загартовувалась перед виходом у доросле життя.

Я — це сміх і сльози, це радість і смуток, якими хочеться інколи поділитися з іншими. Люблю рідних людей, друзів, люблю, коли можу бути сама собою; люблю радіти життю, спілкуватись із цікавими людьми, нанизуючи у пам'яті неповторні миті.

Вірші — це невід'ємна частина мого світосприйняття, яка часом бере мене в найсолодший у світі полон — полон слова і думки.

Вогонь — пекучий і нестерпний,
Вода — прозора і п'янка.
Ці непорівнювані речі
Сплелись в мені одній сповна.
Я то від жару помираю,
То воскресаю від води,
То в небо з димом піднімаюсь,
З дощем впадаю у річки.
То серце плаче, аж ридає,
То сльози сохнуть від краси,
То тіло аж дотла згорає,
Душа ж холодна, як сніги.
...І так щодень, і так щомиті
Борюсь за смерть і за життя,
І так боротимусь довіку,
Бо вже таке моє життя.

Цілую у губи, торкаюся рук
У очі дивлюся холодні, мов крига,
Що сталося, милий, чого відштовхнув?
Чи, може, я чимось та й завинила?
Так, певне, згадала — згрішила душа
Тоді, як уперше тебе я зустріла,
Як в серці моєму любов ожила
І двері коханню моєму відкрила.
Та ти не сумуй, що кохання не маєш,
До мене такої, як я уже є.
Все буде в нас добре, нехай і не разом,
Та будемо й далі ми стежкою йти.
Стежиною тою, що долею зветься,
Яка нас з тобою колись та й звела.
Тепер розійшлись. Ну, нічого, минеться —
До тебе я ж якось на світі жила!

Здається, я вже не кохаю,
А відпустити його не можу.
Що діється зі мною — не знаю
Чи, може, і знати не хочу.
Боюся заглянути в себе,
У душу свою захолоду.
Завмерла, як рись, перед боєм,
Я марити більше не зможу.
Не зможу в уявнім польоті
Летіти метеликом синім,
Бо крила мої обгоріли
Під поглядом твоїм несмілим.
Ти, любий, по-доброму прагнув
Мене приручити, зв'язати,
«Для твого ж добра», — говорив ти,
Насправді про мене забувши.
З добра ти убив мою душу...
Я мертва, та дихає тіло
І серце ще б'ється у грудях
Прискорено, швидко, зболіло.
Зашкалює стрілка кохання,
Змиритися з нею не можу.
Я пульсу не відчуваю —
І світ вже стає байдужим.
Вколи, ущипни, щоб збудилась:
Я марити більше не мушу.

Під брудом думок цього дня
Нарешті повертаюся «додому».
Не знаю, чи для себе щось взяла,
Чи, може, я даремно прожила.
Стараюсь зосередитись, зібратись,
Відшліфувати цей свідомості потік,
Та не вдається все контролювати,
Бо відчуваю, що в системі збій.
Зі всіх сторін звучать ці дивні звуки —
Не можу розібратися, де спів,
І, як клонована частина у сполуці,
Сприймаю те, що слухають в гурті.
Стоп! Годі маніпулювати.
Не хочу бути, як усі,
Не можу бачити болото
І в нього падати з нудьги.
Я знаю: більшість — то не сила.
І сперечатись марно, що не так,
Насправді це — лиш павутина,
Яку розплутати, на жаль, ніяк.

Трояндою поранила свій палець —
На серці виступила кров.
Душа від болю скорчилась, аж потемніло
В очах, пропало сонце і тепло.
Осліпла вмить від легкого уколу,
Який наскрізь перевернув моє життя,
Бо завдала його людина,
Яка коханою по-справжньому була.

ЮРЧИК АНАСТАСІЯ

Я — це весела, кмітлива, розумна, творча особистість, що вражає неординарними смаками. Займаюся образотворчим мистецтвом, середньовічними танцями, йогою. Влучно висловлюватись навчило життя. Тому пишу вірші. Вмію співати, але нікому це не подобається. Цінують такий талант лише унікалі. У коледжі, як і у школі, займаюся активною громадською діяльністю. Люблю цікавих людей з оригінальними думками.

ЄВГЕНІЮ ОНЄГІНУ

Коли забудеш ти печаль,
Коли не буде їсти жаль
Твоєї ніжної душі,
Приходь до мене і пиши
Свої вірші в моїх книжках.
Пиши усе. Лиш на устах
Нехай ні звуку не буде,
Хай все в словах твоїх гуде
І будить тягу до життя.
Щоб я цю книгу, як « Буття
Свого натхнення» тут читала,
І щоби потім ще шукала
Той дивний почерк, що писав
Такі слова, не шкодував
Останніх сил, щоб дарувати
І цим натхненням напувати.
І щоби навіть моя муза
Тепер сприймась, як тягар,
Який не здатний втамувати
Мою жагу... І мої шати
Вона покине тихо вранці,
Залишить свої дивні танці
Із усіма, що їх поїла...
А потім, начитавшись вдосталь,
Покину врешті свою постіль;
Візьму тебе за старчу руку

(Не думай більш про свою муку),
І покажу тобі всю долю,
І випущу тебе на волю.
Ти — перший гад, який злетів
У небеса, ти — син вітрів
(Тепер ти знову в себе вдома).
Я повернула тебе знову
У світ блаженних. Тож лети...
І без ніякої мети
Лови цілющий смак дощів
І злив рясних. Ти почуттів
Не пожалкуй для цих чудес.
Я знаю: я дочка небес,
Хмарин, вітрів, дощу і злив,
Та, мабуть, забагато слів...
Ти лиш лети крізь вир думок
Та заплітай їх у вінок —
І подаруй його мені:
Я в ньому вийду навесні
На чисту сонячну поляну,
На тебе в небо ясне гляну
І заспіваю твою пісню.

ЧУЖЕ СВАВІЛЛЯ

Останнє зітхання,
Безмежне бажання
За диким коханням
Приносить печаль.
Самотнє мовчання —
Уже не ридання,
Пігулки ковтання.
І знову... як жаль!
Затертий водою,
Просочений млою,
Захований мною —
Вмирай в майбутті.
Покинута зранку,
Тікай від світанку,
Знайди свій притулок
У чарці моїй.
Ховайся від сонця
В чужій оболонці —
Всі твої червінці
Покрали давно.
Поклич свого Бога —
І твоя дорога
Полине до нього...
Ти впадеш на дно.

МУЗА

Легка, мов подих
Свіжих снів,
Яскрава, наче
Сонце днів,
Наповнених дурманом цвіту,
Вишневого рясного квіту.
Дзвінка, натхненна,
Ясна й мила,
Немов голубка сизокрила,
Ніжніша від усіх
І за усіх страшніша,
Найбільш багата
Й найбідніша.
Розкішна панна
Й дівка гола,
Неначе зірка ясночола,
Неначе сповнена жагою,
А далі — здасться вже смутною.
Прекрасна, щира,
Бридка й зла,
Сестрою буде їй весна.
Це моя муза,
Що втекла, —
Такою ось вона була.
Тепер жорстока і чужа,
Тепер хитріща від вужа —
Лишила слід своєї ласки
Й пішла шукать нової казки.

СОН

Опускаючи повіки,
В Бога я попрошу стиха,
Щоб приснився дивний сон,
Де немає перепон,
Де думки біжать струмками,
Де, літаючи з пташками,
Все буде — як на долоні.
І ні в якому полоні
Не залишу я пір'їнки,
Крові жодної краплинки.
Вмиюсь ранньою росою,
Хочеш — і тебе візьму з собою.
А коли прокинусь вранці вдома,
То відійде з душі оскома...

ЗА ВОДОЮ

Якось увечері пішов
Наш вуйко Стьопа за водою,
Узяв з собою два відра,
Сказав: « Погомоню з вербою».

І вийшов з хати він мерщій, —
Як ніби на «свідання»,
А навздогін йому Андрій
Несе му тепле ряндя.

Кричить му: « Дядьку,
Се ж зима, не літечко тепленьке,
Тут холодно уже сповна.
Вдягніться ось гарненько».

А вуйко Стьопа — мов оглух —
Не чує анічого,
Іде си за водою він,
Звертає на дорогу.

Іде й іде, а в відрах пусто,
Криниць із п'ять вже проминув,
В селі їх, чесно, часто-густо.
Мабуть, наш Стьопа се забув.

І ранок вже: « А вуйко де?
Чи може спить у хаті?».
«Та ні, нема його ніде.
Отсе пішов гуляти!».

Немає Стъопи день і ніч,
Немов шука він броду,
Бо ж люди йдуть не ЗА ВОДОЮ,
А люди йдуть ПО ВОДУ.

НОЧІ

Ночі, що хлинуть чорнючим потоком,
Вкриті імлою, прокляті пророком,
Сонцем забуті і вигнані з раю,
Плачучи жалібно, в пеклі вмирають.

КУДРЯШОВА АЛЬОНА

17 років — це тільки початок. Далі — невивчений життєвий лабіринт.

Я така ж, як усі, просто інколи стає сумно, інколи мене переповнює злість від несправедливості, яку, напевно, неможливо викорінити із сучасного суспільства. Я пишу, висловлюючи протест усьому, що мене обурює. А загалом я лише незначний герой моєї ж казки. Кожного дня зустрічаю безліч персонажів, але в пам'яті залишаються одиниці. Свою пам'ять увіковічнюю в творах. Не розуміючи слів, не можна судити про автора. Я часто не можу себе зрозуміти...

ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

Я маю сонце, яке ясно світить,
Я маю їжу, маю куди йти.
А що казати тим нещасним дітям,
В яких нема нічого, крім біди.
Голодне, втомлене обличчя,
Ображене, обдурене людьми.
Ти подивись в її маленькі вічі!
Що бачила вона в свої роки?..
Якщо усі померли! До одного!
Якщо ні батька вже, ні матері нема.
Ну, а вона... вона стоїть одна.
А скільки їй іще лишалось часу?..
А скільки б років жити ще могла!
Проклятий вітре, забери негоду
З її дитячого невинного лиця!
Та що я кажу? Все уже минуло...
Вона давно лежить в сирій землі.
А що залишилось?! Лишилась пам'ять.
Я сподіваюся, лишилась назавжди.

Життя іде, біжить неспинно,
І час пташиною летить.
У нас лишилися тільки днини,
А за плечима — світла мить.

Розвіє вітер сірі хмари,
Побачу небо голубе,
Та тільки зіркою не стану:
Вона погасла й тихо жде.

Немає загадки в любові,
Є тільки загадка в житті,
Яке завжди тече рікою
В бурхливій чаші самоти.

На сіре зіткане лахміття
Роситься вперто тихий дощ,
Що потерпа від безробіття
Серед занедбаних калюж.

Життя іде, біжить неспинно,
І час над нивами летить.
У нас давно відпали крила,
А за плечима — тільки мить.

Брехати, плакати, сміятись,
Не обертаючись, іти,
У підсвідомості тинятись
І там нічого не знайти.

Забути те, що незабутнє,
Украсти щастя — не своє,
Іти упевнено в майбутнє,
Коли минуле взяв чуже.

Навіщо галаси і крики,
Навіщо зайва метушня,
Якщо не винайшли ще ліки,
Якщо немає вороття?

Усе придумали до тебе,
Усе вже сказано давно —
Тож слів твоїх уже не треба:
Твоє життя, твоє ж ярмо...

ОЗБРОЄНА ЛИШЕ СЛОВОМ

Я не письменник,
а лише дизайнер слова.
Твір — це ніщо інше,
як вміло зібраний пазл.

Не сумуй, бо ти сумом своїм не допомоєш. І не плач: уже слъози набридли твої. Живи. Живи, поки є сили, поки ти ще хочеш жити. Життя не тільки до тебе жорстоке, просто сьогодні не твій день. Просто комусь пощастило більше.

Отруй себе насолодами. Вбирай полум'яний світанок так, ніби востаннє. Дивися на зірку, що падає, але ніколи не загадуй бажання. Ніхто не виконає їх краще за тебе. Ніхто не буде любити тебе, якщо ти сама себе не полюбиш. Коли серце от-от вирветься, керуйся розумом. Йди, коли так хочеться залишитись. Не обертайся, коли тебе не кличуть. Не слухай слів, але завжди прислухайся до тиші. Вона знає більше. Змінився, та нехай незмінною буде твоя пам'ять. Не шукай собі ідолів: вони тебе не варті. Будь тим, ким хочеш бути, але де б ти не була, пам'ятай, ким ти є. Не відрікайся від своїх вчинків: нехай за тебе це зроблять інші. Не будь надто демократичною до своїх емоцій: вони можуть стати незалежними. І головне — ніколи не бійся. Страх — це перший крок до поразки.

Малюю у пам'яті. Згадую. Намагаюся забути. Мене бентежить кожна думка, кожен неправильний подих... Це було так давно. А я ще й досі не зрозуміла. Не змогла усвідомити...

Я так люблю осінь. Дивно, але ще й досі люблю... Пожовкле листя. Необачне сонце. Спів маленької пташки виринає з-поміж інших звуків і лине кудись у далечінь. Вона співає не для когось — для себе. Я теж хочу бути вільною... І знову ніби вперше: пожовкле листя, ще дитяче сонце. Шурхіт під ногами. Запах лісу. Присутність дива, ще такого невинного, але вже солоного на смак.

Стукіт коліс — скоро наступна станція. Нам не по дорозі. Мені в інший бік. Та я ще з тобою... Ліс. Безглузда розмова. Різні погляди. Перший поцілунок. Лише одна мить. Наступна — несе із собою інші вчинки. Такі ж безглузді й смішні.

Знову згадуєш. Поринаєш у вир емоцій. Тримай себе в руках. Це лиш твоя тінь. Сіра і самотня. Навколо є й інші тіні, та їм немає діла до тебе. Подивися у дзеркало. Що ти там бачиш? Сильну жінку, яка готова на все заради власного я. Хіба ти цього хотіла? Але ти сильна. Ти радієш. Візьми папір і ручку. Пиши все, що хотіла б сказати. Пиши для того, щоб твоїх слів ніхто не зміг почути. Це не вирішить твоїх проблем — просто вбереже від нових. Злишся, не знаєш, як жити далі. Боїшся осудів? Невже суспільна думка для тебе є такою важливою? Так. Вона займає неабияке місце у твоєму житті. У тебе стійка позиція, свої правила, жорсткі вимоги. А може, ти просто не знаєш, чого хочеш.

Замкнута кімната. Тобі бракує повітря. Відчини вікно і дихай. Дихай на повні груди.

І знову вітер. Запах спалених мрій. Я йду до тебе. Моє сонце ще не хоче сідати. Воно хоче бачити нас ра-

зом. Жаль, що я не хотіла цього. Уявляю зустріч, твої яскраві очі. А небо... Воно таке глибоке. Я б так хотіла потонути в ньому, летіти разом з хмарами. Мені байдуже, чи прийдеш ти. На твоєму місці може бути хтось інший. Ти не осуджуєш мене, не згадуєш про мої недоліки. Ти не маєш на мене жодного впливу. Я сама впливаю на себе.

І знову твій голос. Дзвониш. Псуєш мені вечір. Хочеш почути відповідь. Довгі гудки — ось твій співрозмовник. Інший номер. Тепер моя подруга. Хочеш дізнатися, як пройшов у мене день. Ви довго розмовляєте. Я — предмет ваших обговорень. Невже їй це подобається? Невже його це влаштовує? Ти розповідаєш про мене, радишся. Вона впевнена, що могла би бути на моєму місці. Кому потрібна квітка, яка в'яне від надмірної кількості води?..

Пройде час — і ти виростеш. Вийдеш заміж, народиш дітей. Будеш згадувати свою неспокійну вдачу, непостійну думку і таку сильну любов до волі, такі бажані крила. Підкинь монетку і дізнаєшся, що буде завтра. Вір у випадок, але ніколи не довіряй випадковостям. Живи кожного дня аж до самої смерті.

Похмурий день. Подерта біла ковдра, крізь яку виглядають старі димарі. Здається, вони стояли тут вічність і ще стільки ж простоять. Тук, тук, тук... Ти ніби хочеш, щоб я впустила тебе.

Цікаво, про що розмовляють краплі? Земля виглядає розбитою, понівеченою, зруйнованою, босою. І

тільки холодні струмочки блукають моїми вулицями. Куди подітися маленькій пташці, куди сховатися? Вона безпорадно плигає з гілки на гілку. Їй холодно, її пір'я намокло. Летить, намагається втекти. Ховатися нікуди. Дощ забере її із собою. Маленька знедолена трава, яка лише недавно побачила сонце, назавжди прощається з ним. І тільки хмари безпорадно мандрують по небу. Вони йдуть одна коло одної, пліч-о-пліч, утворюючи суцільну сіру масу. Одна хмарка нічого не може зробити, але разом вони — сила.

Лютуй, мій друже! Змітай усе на своєму шляху. Ти сам собі господар, та вже не маєш тої влади, що колись. Дощ забрав її у тебе. Не заважай йому. Нехай небо плаче.

Розмалюй свою кімнату кольоровими фарбами. Нехай не буде обмежень для твоєї фантазії. Забудь про все, що коли-небудь тебе стримувало. Віднайди своє абстрактне мислення. Зроби так, щоб одна стіна не була відображенням іншої. Підкресли їхню незайманість.

Увімкни музику і рухайся в ритм із піснею. Справжня краса не в ній, а в погляді твоїх очей, у виразі твого обличчя в той момент, коли ти її слухаєш.

Дозволь собі бути єдиною і неповторною. Отримуй задоволення від кожного дотику.

Один неправильно зроблений крок завжди супроводжує інший. Ти довго йшов своєю стежкою. Мені набридли твої помилки. Я занадто сильна для твоєї слабкості. Навіть лютий ворог поступиться тобі сво-

єю дорогою. Твоя немічність породжує жалість. Жалість — це найбільше, що я можу до тебе відчувати.

Тиждень — ось межа моєї впертості. Сльози... Я б ніколи не змогла плакати у твоїй присутності. Благання не йти. Останній поцілунок. Хочеш мене ним втримати? Я схилию голову перед твоєю дурістю.

Я нічого не означаю для тебе. Я — це просто перегорнута сторінка. Ти змушуєш мене страждати, навіть не здогадуючись про це. Розірвані струни. Тихий шелест листя. Привиди загубленого кохання. Музика мого життя. Лірика мого минулого.

...Стоїш на роздоріжжі. Вагаєшся. Ти ніколи мене не знайдеш. Я загубилась. Ти втратив мене назавжди. Немає перешкод. Між нами лише вічність. Яке банальне слово! Слово, яке не має жодного сенсу, жодного значення. Чого варта вічність, якщо попереду життя? Одного погляду, одного дотику.

Знову плачеш? Невже сльози тобі допоможуть? Що ти робиш? Подумай. Зупинись.

Мої безталаннії сльози! Хто сотворив вас? Ви мені не потрібні! Йдіть! Я благаю вас: залиште мене саму. Ідіть, ідіть і не озирайтесь! За вашими спинами залишиться біль. А ви йдіть від нього...

Мені не потрібна самотність. Ти чуєш!? Я питаю тебе. Ти чуєш? Ти мені не потрібна! Залиш мене! Я не самотня... І знову сльози.... Капайте, течіть відчайдушними струмочками, поки ще є сили. Поки у вас ще бринить життя. Я уже не самотня, я просто одна.

Навіть гола пошарпана правда при світлі нічних ліхтарів здається красивою. Вона розгублена і невимушена. Збирай її, як намисто. Лелій, як власну дитину. Піклуйся в той момент, коли сама потребуєш підтримки. Годуй свою правду. Дивися їй в очі. Гірка, розтоптана, вона завжди буде твоїми ліками.

Я б хотіла читати думки. Твої очі могли багато мені розказати — я їх не розуміла. Каюся. Твої слова — це звуки, викинуті на вітер. Та очі — це дзеркало твоєї душі. Мене лякає моє відображення.

Ніхто не побачить ненамальовану картину.
Ненароджене дитя не буде жити.
Не любитиме мертве серце.
Не прокинеться той, хто не спить.
Не усміхнеться безлике створіння.
Не побачиш сонце через заплющені очі.

Не шукай щастя в самотності, не шукай спокою в тиші. У пошуках знайдеш тільки втому.

Як часто життя несправедливе до нас. Йдеш сірими вулицями, німими коридорами. Скільки могутніх людей ходило цією бруківкою, скільки підлості ще досі не змилося з неї. Ілюзія, кохання, зрада. Останній вечір, тихий дощ. І тільки Львів вже більше півсториччя зберігає її таємницю, її недомовлене горе.

Вона не може уявити своє життя без нього, без чоловіка, який так підло зрадив, зламав дитинство, вкрав юність, скалічив старість. Її шляхетна кров от-от розірве вени, її бідність звучить із відлунням. Що скажуть люди? Ким вона стане для них? Її будинок і досі пахне нею, скриплять сходи, плачуть стіни. Тут все ще пам'ятають її молодість, недожиту старість. Так грай же, фортепіано! Грай ту мелодію, що наспівала їй душа.

Уривки, спогади... У неї забирають сина. Це всі забули, тільки стіни ще й досі згадують її. Її нещасне, юне тіло горить тихенько у вогні. Дивися, кате, що ти робиш! Її ти згубиш, не повернеш. Чи ти забув, як юне тіло в твоїх обіймах ніжно тліло?..

На недописаних листках ростяться сум: в'ялий, припошений. По непротоптаних стежках блукає розум. У нетрях лісу ховається гордість. Не акцентуючи уваги на темряві, шукаю світло. Нахиляюся, озираюся, дивлюся...

Ні, не життя обертається навколо нас. Це ми пролітаємо крізь нього. Як швидко летять наші роки і яким гірким може бути наше доросле життя! Життя, до якого всі так прагнуть. Адже життя — це ніщо інше, як вмело зіграна гра, актором у якій можна стати лише один раз. Кожен має право прожити так, як вважає за потрібне, але кожному доведеться відповідати за прожите.

Що можна назвати ідеальним життям? Напевно, це коли у тебе є друзі, кохання, кар'єра і гроші. На жаль, такого не буває. Але під «ідеальним життям» ко-

жен уявляє щось своє, розцінюючи пункти ідеального життя по-своєму, розуміючи на свій лад. Наприклад, дружба. Що це ? Як ми визначаємо, хто є нашим другом, а хто ні? Кого називаємо своїми друзями? У будь-яких людських стосунках повинні існувати взаєморозуміння і прощення. Та я не Ісус, щоб усіх прощати. Непрощений не розуміє всю глибину цього таланту. Кому потрібна дружба, яка кришиться при перших труднощах? Якщо ти вже не відчуваєш азарту від взаємної вигоди, настає криза. У дружбі не буває кризи перехідного віку чи зміни в настрої. Якщо твоя дружба непохитна, то ти не схиляєш голову, бачачи друга, а йдеш з ним на рівних. Якщо твоє падіння не зачіпає жодних інтересів, можеш розраховувати на друга. Та коли, падаючи, змітаєш все на своєму шляху, не кожен друг витягне руку із кишені. Уміння говорити можна продати за великі гроші, та вміння слухати — безцінне. Не осуд, а слухна порада прикрашає друга. Не тактика і цілеспрямованість стають ключовими у розв'язанні конфлікту між друзями, а вірність, що здатна затьмарити будь-яке лицемірство.

Та як можна назвати другом людину, яку стільки часу зневажала? Як мені переступити прірву, яка розділяла двох колись таких близьких людей? Як прикро, коли таку прірву зустрічаєш мало не щодня. Коли твоя дорога пронизана дірами. Коли бракує сил, щоб залатати старі, та ще й досі болючі рани. Неможливо мовчки закреслити цілий етап свого життя, забути безжальну образу, прикру зраду. Прокидатися на світанку і хотіти заснути. Ні, це не для мене! Я хочу прокидатися і вдиха-

ти повітря, пронизане весняними пахощами. Хочу за-
сіяти яр квітами, які завжди б стояли переді мною, як
пересторога, як пам'ять. Як шкода, що у цьому житті
людина може сподіватися лише на себе! Хрест нести
ніхто не допоможе. Можна знайти соратників, одно-
думців, та друзів знайти значно тяжче.

Ось даю йому можливість щось змінити. Де він,
коли так мені потрібен? Здається, земля летить у мене
з-під ніг.

Як боляче відчувати себе залишеною і нікому не
потрібною! Як тяжко усвідомлювати, що причиною
всього є лише моя гордість, погана звичка йти. Коли
ніч, а очі не хочуть спати, то я або закохана або у мене
немає нічого, крім проблем. Проблеми — ось мої єди-
ні друзі.

Колись ти набридав мені дзвінками, а зараз... Не-
знання законів не звільняє нас від кримінальної відпо-
відальності. Твоє незнання не виправдовує навіть слаб-
кість. Якщо на вулиці дощ, а в душі і без того мокро,
що залишається тобі?.. Нічого. Темно, пусто... Шкода,
я так люблю сонячні дні. Дні, коли все навколо хоче
жити. Весна. Що може бути краще, ніж ходити по
квітастих полях, дивитися на струмочки і нетоптаний
сніг? Якби спогади помирали, як люди! Що б залиши-
ли ми після себе? Стільки непотрібних емоцій кожен з
нас отримує щодня! Скільки їх я хотіла би лишити тут
і не нести у завтра!

Ходімо завтра в ліс і поховаймо твою совість. А хто
я без неї?..

А ти сидиш там. Сам. Чого чекаєш? Не обертаючись, іду. Моя мрія — нестримна, моє горе — позаду. Боже, навщо ти створюєш такі вечори? Пришвидшую крок, боюсь твоїх поглядів. Напевно, сьогодні я стала старшою. Коли те, до чого так прагнула, простягає руку, то так хочеться схопитись за неї і ніколи не відпускати. А може, краще мати хоч якусь мрію, ніж розвіяти її за вітром. Лети, мріє, шукай крила, а я залишусь тут.

Ти обернешся і підеш. Підеш і забудеш. Переборюю себе. Чому ти не пішов? Дозволь мені тебе забути. Відпусти. Не знаєш, де мене знайти, як зупинити. Жоден ліхтар не буде освітлювати мою дорогу, жодна темрява не здатна затьмарити пам'ять. Про що ти думаєш? Чому не йдеш? Рано чи пізно приходить момент, коли усвідомлюєш, що потрібна людина, якій ти зміг би довіряти, бути з нею в горі і в радості, любити її. Я не зможу подарувати тобі своє горе, розділити з тобою радість. Моє горе належить мені. Моя радість — це ти.

Страта. Остання крапка у непочатому реченні. За що вбиваєш її? За зраду? Твій гріх не зчитаний з листа буденності, твій ніж вмивається в крові. Ти півжиття прожив із нею. Що тепер? Убити хочеш? Чи згідний ти підняти руку над низько схиленим чолом? Без сліз, без галасу, без крику ступаєш впевнено і дико. Вона упала, рветься шкіра, засмагла, горем обгоріла.

Озброєна лише словом, розриваєш усі тенета. Виринаєш із глибин людського марнотратства і підлості. Всмоктуєшся, як наркотик. Володієш свідомістю. Схилиєш людей до невластивих їм вчинків, створюєш залежність. Така прекрасна та необережна. Мрійлива і непередбачувана. Вирізняєшся з-поміж інших, рвешся до фінішу. Швидко проходиш естафету, тріумфуєш. Недопал людської свідомості, надлишок незгуртованих ідей, аномалії — це склад кисню, яким дихати здатна тільки ти. Атмосфера розіграшу пришвидшує утворення адреналіну, стримує кульмінацію. Нестримна жага перемоги стає твоїм життєвим кредо. Час не владний над тобою — він лише змінює твої імідж.

Прокинувшись серед ночі, відчуваю твої холодний подих за спиною. Необмеженість світогляду підкреслює твою вдачу. Твоє походження римується із пристрасною: без заощаджень, та з великою торбою за плечима. Неординарний підхід, некоректне висловлювання. Зарозумілі погляди тільки розпалюють твою впертість. Ти — бажаний гість, та небажаний співрозмовник.

Завжди готова до дії, завжди впевнена в собі. Неодноразова чемпіонка людських самостверджень, необґрунтована лема, суспільна супутниця, незалежний критик. Твої плоди нестримно мандрують у часі. Ніхто не наважиться посягнути на твою суверенність. Ти — неблаганна страдниця, відчайдушна втікачка і безжальна поневолювачка. Лише довершеність оздоблює твою велич, а світлий розум створює гармонію. У кожного вона своя — бентежна думка.

Марно кричати, якщо тебе і так ніхто не почує. Марні сподівання не принесуть добра. Віра, впевненість і поміркованість — ось риси беззаперечного лідера. Вміння знаходити вихід із ситуацій, які іншим здаються безвихідними — це не талант, а безумовний рефлекс.

Нехай все йде своїм чином, а я не хочу чути таких слів. Навіть невеликий опір труднощам, впевнений погляд в обличчя суперника — і ситуація може кардинально змінитися.

Не бійся своїх вчинків, але бійся своїх думок.

Прокидаючись понад хмарами, рано чи пізно доводиться опускатися на землю. І чим вище ти піднявся, тим довше доведеться падати.

Гадаю, випадкових зустрічей не буває. Випадковий дзвінок, випадковий збіг, випадковий погляд. Бажання, на місце якого стає повага. Не дивись на мене широко розплющеними очима: я така ж, як і сотні. Дивно дивитися на людину, для якої немає нічого святого. Є люди сильні характером, а є слабкі. Ти відчуваєш огиду до слабких. Я — жалість і співчуття. Навіщо жити тим, хто не вміє? Тому що всі ми люди...

— Мені казали, що за гроші можна купити все.

— Тобі збрехали!

— Всі мої проблеми вирішує батько. Мені потрібен лише один дзвінок.

— А сам? Невже ти сам ні на що не здатен? Я сама вирішую свої проблеми — тобі ж для цього потрібен батько.

— У тебе є хлопець? Я поговорю з ним. Він не стіна. Посунеться.

— А я не річ...

У тебе мало друзів, з якими можеш говорити так, як зі мною? Я не буду тобі ні другом, ні ворогом. Мене не цікавить твоя думка, мені не потрібен ні ти, ні твої гроші. У твоєму житті різке розмежування між людьми, а я не буду одним із твоїх надбань. Мені шкода тебе. Ти — як недолюблена дитина. Калічиш життя іншим, не бачачи цього. Ти дивний, такий у тебе й погляд. Вивчаєш, намагаєшся зрозуміти. Не намагайся. Марно.

Не друзі — просто зрадники і лицеміри.

Не плачу — просто дощ потрапив у душу.

Збентеження. Сон. Забуття. Ліки від страху і зброя від сорому. Лише один зайвий крок — і тонни важкого каміння зливою падають на голову. Сірі будні обкручують тебе у своїх важких обіймах, а ночі стають довшими. Дволикі пейзажі вже не радують твоє око. Тобі сумно. Сумно від безпорадності і надмірної кволості. А коли блакить кличе тебе у свої простори, ти закриваєш очі, повертаєшся у власну темряву. Захищена ковдрами і тяжким повітрям, ти почуваш себе в безпеці. Ти не схильна до депресій, але вони чомусь схиляються до тебе.

Стій! Зупинись. Обернись і подивися навкруги. Хочеш загубитися у часі? Всі колись там загубляться...

Недільного ранку ти або молишся, або намагаєшся позбутися наслідків суботнього вечора. Більшість твоїх захоплень можна поєднати — це так само легко, як познайоми-

ти кращих друзів. А якщо вони не зможуть знайти спільної мови? Таке ж буває... Люди зустрічаються, розходяться, миряться, сваряться, втрачають свою особистість серед повсякденних клопотів, знаходять своє «я» серед інших індивідумів.

Ти відкриєш двері і випустиш нових гостей. Зустрінеш їх усмішкою і побачиш власне відображення. Протягни руку — ти зможеш виплутатися з павутиння, яке сформувалося протягом довгих років блукання чужою свідомістю.

Воістину. Непізнані шляхи Господні. Нічого не робиться просто так. Люди страждають від втрат і втрачають від страху, від гордості. Біль — це своєрідний бумеранг. Чим сильніше ти намагаєшся його відштовхнути, тим потужнішого удару він, повертаючись, завдає. Все пізнається у порівнянні. Якби у нашому житті були лише білі смуги, то ми ніколи б не пізнали щастя, адже тільки настраждавшись, відчуваєш усю його жагучу необхідність.

Невчасне усвідомлення. Невчасно сказані слова. Погляди, загублені на півдорозі. Сльози, які так важко зупинити. Згадки, які неможливо викинути з голови...

Дай мені руку — і я навчу тебе літати. Знову сльози. Ти поламав мої крила. Я навчуся любити життя, щоб ти зміг його полюбити. На жаль, це уже не можливо... А наді мною розхристане небо. Я загубила тебе назавжди. А ти так цього і не помітив...

Не та! За що караєте її!?

Прощу вас! Стійте!

Не та! І посмішка, і дотики не ті!

Убийте, я благаю вас, убийте!
Це легше, ніж за вами далі йти.
Минуле не повернеш, не забудеш.
Любив тоді — усе життя любити будеш.
Навколо галас, крики і безглузді сварки...
Не пса женеш — людину, жінку, мати.
Та ти ж її не любиш. Ти боїшся.
Ховаєш за ненавистю лахміття.
Вона ж за силою ховає втому.
Невпинно йде.
Минає рік за роком — вона іде
своїм невинним кроком.
Як революція, як воля, як химера,
вона спішить і наближається до тебе.
Не відвертайся. Зупинись. Дивись їй в очі.
Її душа... Її біда дівоча...
Не та! І цілу ніч безглузді сльози:
вона йому уже нічим не допоможе.
А зранку — марні сподівання,
що це був сон, а це, на жаль, кохання.
І усвідомлення, що поруч він не буде.
Так прикро, що його украли люди.
Згадати хоче зустріч ту прощальну,
і поцілунок той, що був останній...

Я можу бути маленькою дівчинкою або міцною опорою, щоб ти зміг втриматись на ногах. Я буду вітром, що носитиме тебе, по нічному небі гойдаючи. І хоча зараз нас розділяють роки і бетонні стіни, я не полишаю надії, що коли-небудь тебе побачу.

ВОНА любила його, а він... ВІН так і буде дивитись на неї крізь подерту фіранку...

Сплюндрована, занедбана, забута
Між сірих вулиць тиха є хода.
Здається, що за кілька кроків чути,
Як хтось іде, але вона одна.
Шукає поміч. Де ж її узяти,
Якщо трамваї заважають спати
І ночами німими танцювати
Навколо свічки, що давно згоріла?..
Коли надворі вітер мучить стіни
І краплі підло стукають в вікно,
Вона встає, вдягає шаль на руки
Й своє немодне, вже старе пальто.
Іде, мов мавка. Поруч голі днини,
І ліхтарі з блакитними очима,
І довгі-довгі кроки босоногі,
Якими йшли її змарнілі ноги,
І спраглі крики, стогін нестерпимий,
Що для простих людей неприпустимий...
Вона пішла...
Тепер лиш краплі плачуть
Від того, що роками вже не бачать.
Осліпли...

ЗМІСТ

Рачек Анастасія	5
Ткач Марія	19
Менсович Уляна	31
Кравець Олександра	37
Селецька Оксана	41
Юрчик Анастасія	47
Кудряшова Альона	55

Літературно-художнє видання

Спалах

Збірник поезії та прози студентів Львівського
поліграфічного коледжу УАД за 2008 рік.

Випуск 1

Упорядник — Леся Миронівна Хомчак

Відповідальна за випуск — Альона Кудряшова

Комп'ютерне верстання — Максим Сопівник

Літературне редагування — Л. М. Хомчак, Н. П. Шимечко

Здано до друку 03.12.2008. Формат

Друк на різнографі. Умовн. друкарськ. аркушів –

Умовн. фарбовідб. – . Наклад .

Віддруковано в НВЕД УАД